

42. Р-393.- Оп.2.- Спр.217.- Арк.12.
43. Р-393.- Оп.2.-Спр.223.- Арк.63.
44. Р-393.- Оп.2.- Спр.231.- Арк.92.
45. Р-393.- Оп.2.- Спр.237.- Арк.6.
46. Р-393.- Оп.2.- Спр.240.- Арк.81.
47. Р-393.- Оп.2.- Спр.242.- Арк.26- 28.
48. Р-393.- Оп.2.- Спр.264.- Арк.1.
49. Р-393.- Оп.2.- Спр.264.- Арк.2.
50. Р-393.- оа.2.- Спр.259.- Арк.124.
51. Р-393.- Оп.2.- Спр.283.- Арк.18.
52. Р-393.- Оп.2.- Спр.297.- Арк.74.
53. Р-393.- Оп.2.- Спр.301.- Арк.29.
54. Р-393.- Оп.2.- Спр.305.- Арк.4.
55. Р-393.- Оп.2.- Спр.297.- Арк.75.- Спр.305.- Арк.15.
56. Р-393.- Оп.2.- Спр.313.- Арк.2.
57. Р-393.- Оп.2.- Спр.322.- Арк.1.
58. Там само.- Арк.10.
59. Р-393.- Оп.2.- Спр.394.- Арк.7.
60. Р-393.- Оп.2.- Спр.342.- Арк.29.
61. Р-393.- Оп.2.- Спр.446.- Арк.2.
62. Р-393.- Оп.2.- Спр.456.- Арк.2.

Архієпископ ВАРФОЛОМІЙ (Рісне)

СВЯЩЕНИК ОЛЕКСАНДР ВІЛЬЧИНСЬКИЙ І ЙОГО СПОГАДИ ПРО ЖОВТНЕВУ РЕВОЛЮЦІЮ 1917 РОКУ

Нещодавно в Рівненське єпархіальне управління поступив певного роду унікальний рукопис. Його автор, покійний священик Олександр Михайлович Вільчинський, настоятель Преображенського храму в с. Нова Вишва, нині Старовижівського району Волинської області.

Унікальність цього рукопису полягає в тому, що представники радянської влади, які організували в кінці 50-на початку 60 років ХХ століття Хрущовське атеїстичне гоніння на Православну Церкву, під час якого було закрито і в багатьох випадках розрушено тисячі православних храмів та монастирів, після відставки Микити Хрущова, тодішнього лідера Комуністичної партії Радянського Союзу, шукали нових відносин між радянською владою і Православною Церквою. Явне гоніння на Церкву припинилось, бо було припинення закриття храмів, але ідеологічна система радянської держави і далі рахувала, що духовенство та віруючі є людьми несвідомими, відсталими, які заважають будувати світле комуністичне майбутнє й виховувати свідомого будівника комунізму.

Радянська влада, яка не послабляла атеїстичний гніт на віруючих та Православну Церкву, під тиском міжнародних сил змінювала тактику свого ставлення до Церкви. Щоб показати міжнародній спільноті, що гоніння на Церкву та переслідування віруючих у Радянському Союзі немає, а вірити чи перевірити - це справа добровільна, радянська влада виробила тактику, що духовенство й віруючі, будучи громадянами радянської держави, активно включились в боротьбу за збереження миру на землі, за припинення гонки озброєння та установа справедливості між народами. Влада рахувала, що Радянський Союз іде в авангарді міжнародного руху за мир та роззброєння, й все частіше втягувала Православну Церкву в цю боротьбу. В церковній пресі з'являлись різного роду статті із закликом боротьби за мир.

Уповноважені в справах релігії, які були при кожній обласній та районній раді, інколи свідомо примушували представників духовенства писати відповідні статті, проголошувати проповіді про захист і збереження миру на землі, про те, що радянська влада є найсправедливішою, де віруючі мають можливість без перешкод задовольняти свої релігійні потреби. В свою чергу влада чекала від духовенства і віруючих свідомого толерантного ставлення до себе.

Надходив 1967 рік - рік 50-ї річниці «Великої Жовтневої соціалістичної революції», яку ми зараз називаємо жовтневим або державним переворотом, який приніс багато горя і сліз нашим людям. До цієї дати влада активізувала свій вплив на духовенство, вимагаючи від нього певного прославлення та похвали. Заштатного протоієрея Олександра Вільчинського районний уповноважений у справах релігії практично примусив у хвалебному тоні написати панегірик жовтневого перевороту, учасником якого він був.

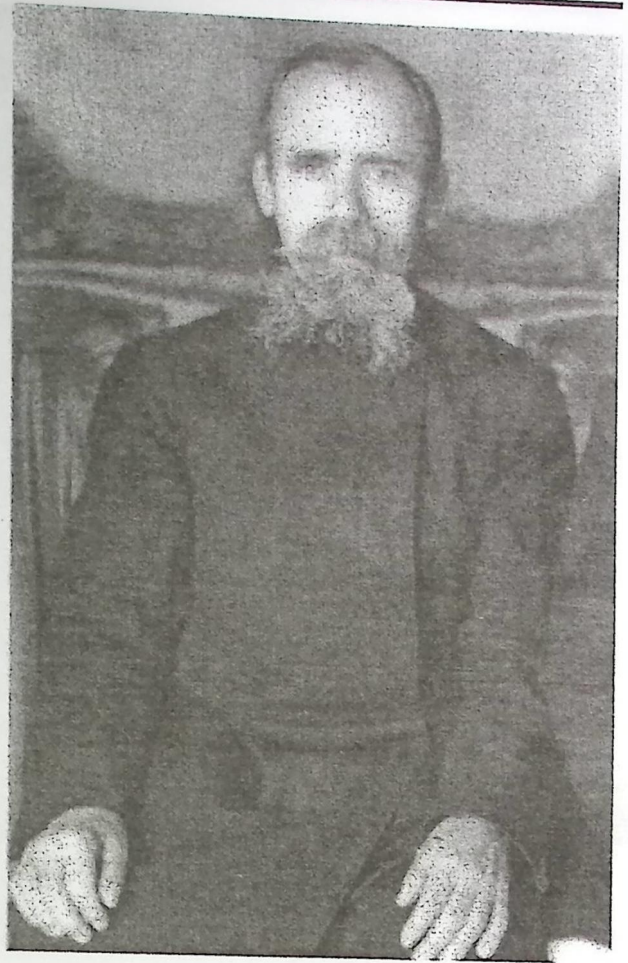
В 1914 році Олександр Вільчинському виповнилося двадцять років. Коли 1 серпня 1914 року розпочалась Перша світова війна, він був призваний на військову службу, де через деякий час опинився в самому вихорі революційних подій, які й описав у своєму рукописі.

Але перш ніж приступити до друку рукопису, подаємо коротку біографію священика Олександра Вільчинського, складену за спогадами його доньки, Сосницької Анни Олександрівни, яка проживає в смт Стара Вишівка.

Майбутній священик Олександр Вільчинський народився 14 березня (1 березня за ст. ст.) 1894 року в селі Нова Вишва тодішнього Ковельського повіту Волинської губернії в бідній селянській родині. З дитинства відвідував

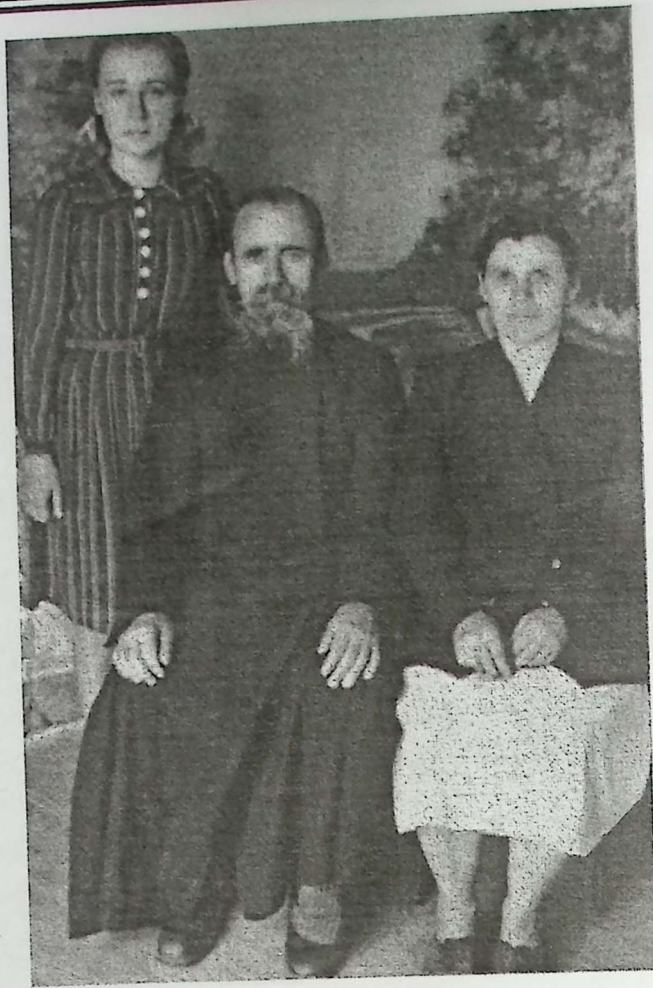
Олександр Вільчинський в молодості.

Священик Олександр Вільчинський.

Паспорт священника Александра Вільчинського.

Священик Олександр Вільчинський з дружиною і донькою.

місцеву церковно-парафіяльну школу і як здібний учень отримав можливість продовжити своє навчання в двохкласному церковному училищі, що знаходилося в селі Сенунь, нині Старовижівського району.

Навчання в училищі давало змогу Олександрові Вільчинському в майбутньому бути вчителем Закону Божого в церковно-парафіяльній школі. Ми тепер уже не знаємо, чи скористався він цією можливістю і став учителем до служби в армії чи працював, допомагаючи батькам по господарству.

Знаходячись на службі в армії, а потім опинившись у вихорі революційних подій, він бачив у повній мірі ту розруху, що приніс жовтневий переворот для народу. Бачив і те, як нова радянська влада стала зразу ж після революційних подій гонителькою Православної Церкви.

Чи розділяв молодий Олександр Вільчинський революційні погляди тодішнього часу - тепер нам уже невідомо. Але думається, що ні, так як при першій нагоді, коли між радянською владою і буржуазною Польщею була досягнена домовленість про повернення на рідну землю тисяч біженців, які в роки Першої світової війни виїхали в глибокий тил на територію Росії, Олександр Вільчинський в 1922 році повертається на рідну Волинь, яка тоді входила до Польської держави.

В скорому часі він одружується на жительці села Нова Вижва - Супрунович Марії Степанівні. Родина займається працею у власному господарстві. В святкові дні Олександр Вільчинський відвідує місцевий храм, де бере активну участь на кліросі, читаючи та співаючи в церковному хорі.

Невдовзі церковна влада запропонувала Олександрові Вільчинському посаду регента-псаломщика до храмів у селах Деревок і Угриничі, нині Любешівського району Волинської області. Саме тут, у селі Деревок, в 1937 році в родині Вільчинського народжується донька Анна.

З приходом у вересні 1939 року радянської влади Олександр Вільчинський продовжує трудитись на церковній ниві у вище названих селах.

Коли в роки Великої Вітчизняної війни в Преображенській церкві Нової Вижівки звільнилось місце регента-псаломщика, Олександр Вільчинський повертається у рідне село, де трудиться псаломщиком до 1947 року. Спочатку він трудиться під керівництвом священика Ткаченка (ім'я невідоме), який утік в 1944 році з німцями і закінчив своє життя в Сполучених Штатах Америки. Добрим помічником і порадником для нього став новий місцевий священик Шумський (імені його вже ніхто не пам'ятає), який багато допоміг йому в ділі як регента, так і псаломщика.

Саме після смерті священика Шумського єпархіальна влада запропонувала Олександрові Вільчинському стати настоятелем Преображенського храму в с. Нова Вижва. Регент-псаломщик Олександр Вільчинський погодився на

Сповідь окружного духовенства Старовижівського благочинного округу. 1949 р.

пропозицію єпархіального керівництва і в 1947 році єпископом Волинським і Ровенським Варлаамом (Борисевич) був рукоположений в сан диякона і священника й призначений на парафіяльне служіння до Нової Вижви.

Нам тепер уже невідомо, з яких причин: чи це було за власним бажанням, чи через якусь можливу конфліктну ситуацію в парафії, але з 1950 по 1953 рік священник Олександр Вільчинський є настоятелем храму в с. Жиричі, нині Ратнівського району.

В 1953 році він повертається до пастирської діяльності в селі Нова Вижва, де служить до 1960 року, коли з вини представників радянської влади знову почалось масове закриття храмів. Храм у с. Нова Вижва був закритий.

Священник Олександр Вільчинський на протязі ще двох років допомагає благочинному Ратнівського благочиння і звершує почергово богослужіння в смт Заболоття Ратнівського району та смт Стара Виживка.

Закриття храму в селі Нова Вижва, постійні поїздки в Заболоття та Стару Виживку, безперервний тиск з боку влади підірвали здоров'я священника Олександра Вільчинського, і в 1962 році він остаточно почисляється за штат.

Разом зі своєю матушкою Марією Семенівною він проживає у власному будинку в с. Нова Вижва і веде невелике господарство. Там він і дожив до своєї смерті, яка наступила 10 грудня 1970 року. Похоронили священника Олександра Вільчинського на сільському кладовищі, поруч з могилою священника Шумського.

Коли я був з 1983 по 1989 рік настоятелем Преображенського храму в смт Стара Виживка (до 1964 р. - Стара Вижва), в моїх парафіян ще зберігалась добра пам'ять про священника Олександра Вільчинського. Село Нова Виживка входило до складу Старовижівської парафії, тому багато жителів Нової Виживки були моїми парафіянами. Одна із таких парафіянок, на ім'я Марія, яка жила в Новій Вижві на Великопіллі і свого часу співала в церковному хорі ще в церкві Нової Виживки, завжди з теплотою й любов'ю згадувала священника Олександра Вільчинського і молилась за упокій його душі.

Храм Преображення Господнього в с. Нова Виживка (до 1964 року - Нова Вижва) був зруйнований владою. Місцеві жителі згадували, що в кінці 70-х років ХХ століття влада залучила військових і військову техніку, щоб зруйнувати храм, який стояв на древньому городищі, де в свій час знаходився замок польської королеви Бони. В мої часи від храму там залишалися лише деякі фрагменти дерев'яних стін, які в скорому часі були спалені місцевою молоддю. За спогадами старожилів, церква в с. Нова Вижва була збудована з міцного дерева і ще могла б простояти не одне століття. На місці королівського замку були зроблені силосні ями місцевого колгоспу.

Представникам місцевої радянської влади було відомо, що священник Олександр Вільчинський був учасником революційних подій, тому вони не обминули нагоди, щоб узяти в нього письмове свідчення про його участь у

революційному русі. Отець Олександр, знаючи, як радянська влада відноситься до Православної Церкви та вболіваючи за себе й подальшу долю своєї родини, практично примусово написав свої спогади, надавши їм панегіричного характеру. Певне, представники влади залишилися задоволені.

Події, про які пише священник Олександр Вільчинський, відбувались майже сто років тому. Вже давно немає держави, яка утворилась після жовтневого перевороту, про виникнення якої він писав. З падінням радянського режиму багато фактів тих історичних подій тепер висвітлюються по-новому. З часом засекречені архівні документи були обнародовані і стали доступними для істориків. Зникла система радянської ідеології. Тепер ми знаємо про ті події, про справжнє обличчя революційних лідерів багато такого, що було десятиліттями суворо засекречено. Тому до спогадів священника Олександра Вільчинського можна ставитись по-різному: можна його засуджувати чи оправдовувати. Але на мій погляд, ми не маємо морального права осуджувати вчинки інших людей у тому випадку, коли ми з ними не згодні або вони нам не подобаються. Крім того, ми не повинні забувати, що покійний священник Олександр Вільчинський реально був не тільки учасником тих подій, а й заручником страшної системи радянської ідеології.

Вічна йому пам'ять. Молимося, щоб Господь упокоїв його душу в оселях з праведними.

Мое пребывание в эпоху Великой Октябрьской Социалистической революции

*Гр. с. Новой Выжвы Ратновского района Вольнской области
Вильчинский Александр Михайлович*

Родился в с. Новой Выжве, Ковельского уезда, Вольнской губернии 1-го марта 1894 года. Происхожу из самого беднейшего крестьянства. 9 марта 1915 года во время Первой мировой войны царским правительством был призван для отбывания воинской повинности. Для обучения военному делу был назначен в г. Сретенск Забайкальской обл. в 4-й Сибирский стрелковый полк, где проходил пехотную стрелковую службу.

Пробыв в стрелковом полку краткое время, меня командируют в 1-й пулеметный запасной полк гор. Ораниенбаум на берегу Финского залива - Балтийского моря, вблизи Финляндии. Здесь я, изучивши пулеметное дело, работал в ротной канцелярии, регистрировал людей, прибывавших из пехотных полков для изучения пулеметного дела. Здесь я прослужил до 28 февраля 1917 года, до Февральской революции.

За несколько месяцев до Февральской революции заметно было, что в правительстве произойдет перемена.

Зачастую бойцы нашего полка ездили в Петроград для связи с Петроградскими воинскими частями. В Ораниенбауме в это время была морская учебная команда, а также оружейная мастерская, которая держала связь с рабочими Петроградского Путиловского завода.

Бывая часто в Петрограде, заметно было среди рабочих Петроградских фабрик и заводов, что назревает революция. Бывало, идешь в Петрограде Невским или Литейным, Садовой и другими улицами то и дело слышно вопросы: «Скоро будем начинать?» «Не пора ли?» «Присылайте делегатов на завод!» Будучи канцелярским работником, мне было известно о созыве комендантом гор. Ораниенбаума экстренного заседания и совещания штаб-офицеров гарнизона гор. Ораниенбаума для предотвращения назреваемой революции. Но все это было тщетным. Пламя революции разгорялось и чем дальше усиливалось.

В ночь с 27 на 28 февраля 1917 года вспыхнула так называемая Февральская буржуазно-демократическая революция. Смещено было Царское правительство. Взамен Царского правительства поставлено было так называемое Временное правительство, члены которого в лице Милокова, Гучкова, Терещенка, Керенского, Некрасова были помещиками, защищая свои буржуазные интересы.

Рабочие Петроградских заводов воедино сплотились с солдатами воинских частей гор. Петрограда.

В ночь с 27 на 28 февраля 1917 года наш пулеметный запасной полк целиком был присоединен к революционному движению. На поверке 2-й взвод 6-й роты был послан в караул, но с караула в роту не возвратился, был присоединен к революционному движению.

Ночью на 28 февраля 1917 года полк собирается на полковой площади, где производились войсковые смотры высшим войсковым начальством. Организовывается грандиозный митинг, выступают с речами ораторы, которые до сего времени были незаметными людьми. В своих речах ораторы призывают солдат к полному спокойствию, бесполезно не производить стрельбы, хранить революционное народное имущество. Некоторые полковые офицеры, чувствуя за собою грешки по отношению к солдатам, изолировались, а большинство младших офицеров были присоединены к революционному движению. На митинге был поднят вопрос как шествовать в Петроград: требовать от коменданта станции эшелонов или идти походным движением. Расстояние с Ораниенбаума в Петроград 38 верст (42 км). Во избежание того, что нарождающийся контрреволюционный элемент может чинить грандиозные препятствия при передвижении войск железнодорожным путем, вплоть до взрыва железной дороги, решено было идти в Петроград походным движением.

Надо сказать, что между Петроградом и Ораниенбаумом было много дачных городов, как, например, Новый Петергоф, Старый Петергоф, Лигово, Стрельня, где стояли воинские части, которые беспрепятственно

присоединялись к революционному движению. Перед революцией так называемая Антанта, т. е. русские союзники: Англия, Франция, прислали России выучные пулеметы, удобные при передвижке их на лошадях на позициях карпатских гор. Присланные Антантой пулеметы сыграли немалую роль в деле революции.

Наутро, 28.11.1917 года, командир 1-го пулеметного запасного полка полковник Жерве (по происхождению француз) вместе со своим адъютантом, подпоручиком Борженским, лично обходили роты полка, а в ротках остались только люди, которые несли нестроевую хозяйственную работу и службу, называя своих солдат трусами, говоря, что послушались какой-то кучки ружейной мастерской, очистили казармы и ушли, но я надеюсь, что мои доблестные пулеметчики возвратятся и сядут по своим местам, и будем продолжать войну до победоносного конца, и победим своих врагов.

В Петрограде в это время был издан приказ комендантом города такого содержания: «Ввозить, вносить оружие в Петроград разрешается, а выносить строго воспрещается».

Слова командира полка были тщетными. Полк в Ораниенбаум не возвратился, а нес службу в столичном Питере. Был организован Военный революционный комитет, который установил избирательное начало офицерских кадров. В 1917 году по инициативе партии коммунистов был создан Комитет рабочих и солдатских депутатов, который и представлял высшую власть бывшей Российской империи.

Временное правительство в лице десяти министров почувствовало под собою не твердую почву при появлении с далекого и глубокого подполья вождя рабочего и крестьянского пролетариата Владимира Ильича Ленина, который по причине преследования его царской властью скрывался за кордонами, руководил народным восстанием против царского правительства и подготавливал народ к социалистической революции.

В России создалось двоевластие: Петроградский Совет рабочих и солдатских депутатов и Временное правительство, поддерживаемое меньшевиками и другими буржуазными партиями.

Ленин возвратился с эмиграции в апреле 1917 года. Вождь пролетариата В. И. Ленин на Финляндском вокзале был встречен десятками тысяч рабочих и солдат. За указанием тов. Ленина началась подготовка к социалистической революции. Между партией большевиков, которую тов. Ленин переименовал в Коммунистическую партию, доходило до вооруженных стычек с буржуазными партиями. Наш пулеметный запасной полк стоял на страже охраны порядка столицы и целиком поддерживал власть Советов.

На фронтах - упорные бои. Германия и Австрия вблизи русских кордонов стали наращивать свои боевые силы, чтобы в одно время, пользуясь тем, что в России происходят беспорядки, ударить по всем фронтам и покорить себе Россию. Российское революционное правительство предучло и предусмотрело, что враги в лице немцев и австро-венгров могут вторгнуться в пределы нашей Родины, покорить нас, победить нашу революцию и сделать нас рабами, стало наращивать силы для отражения внешних врагов.

В июне месяце 1917 года по моей инициативе создается пулеметная рота в числе 200 человек, снабжается пулеметами «Максим» и под красным знаменем отправляется на фронт. Команда вливается в 12-й ингермоландский полк, который стоял в Галиции. Здесь в военных частях буржуазно-февральская революция не так отобразилась, как внутри страны. Офицеров величают званиями и чинами старого режима: «благородие», «высокоблагородие» и «превосходительство». С течением времени все эти чины были упразднены и переименованы. 12-го июля 1917 года наш полк отразил наступление врагов, дал отпор австро-венгерским войскам, задержал наступление неприятельских войск. Правда, наших людей из полка вышло много, осталась малая часть. Поле боя устлано было убитыми и ранеными. За боевые отличия и задержку неприятеля оставшиеся в живых люди нашего полка и пулеметной команды были награждены крестами и медалями разных степеней. В число награжденных попал и я. Свою боевую награду мы решили отдать на Займ Свободы, что было одобрено высшим воинским командованием. Полк ушел на отдых. Пополнялся новыми людьми для несения службы внутри страны. Полк стоял в Бессарабии, на станции Окница, станции Орша Могилевской губернии, в Витебске и других городах России.

Буржуазно-демократическая февральская революция охватила все уголки России. Не дремали и большевики. Под руководством и указанием вождя мирового пролетариата Владимира Ильича Ленина русский рабочий класс стал готовиться к восстанию против Временного Правительства, к созданию социалистической революции. Временное Правительство осенью 1917 года пыталось созвать и собрать Учредительное собрание как Законодательный орган. Но все это было тщетным. Учредилка не состоялась, была распущена.

Некоторые большевистские лидеры, как Рыков, Каменев, Троцкий, Бухарин и другие говорили, что русский пролетариат не в силах завоевать власть и объявить свою диктатуру, потому что к этому не подготовлен, не сведущ в социализме, но они далеко ошибались.

Приближался Великий Октябрь. Большевистская партия, организованная Лениным еще в 1903 году, становится авангардом российских рабочих и крестьян. По указанию тов. Ленина партия руководит восстанием против Временного правительства в столице Родины и других городах России.

В ночь с 24 на 25 октября 1917 года большевики занимают Зимний дворец и другие объекты, находящиеся во власти Временного правительства. Объявляется диктатура пролетариата. Организовывается Наркомат, главою которого избирается тов. Ленин. Революция берет название «Великая Октябрьская социалистическая революция». Организовывается Совет рабочих и крестьянских депутатов. Армия частично переходит на сторону большевиков и революционеров. Организовываются и избираются Советы на местах в городах и селах.

Страна в течение 4-х годов Первой мировой войны истощилась, ощущалась нестача хлеба и других продуктов

питания. Приближалось начало гражданской войны. Генералы и офицеры, которым ненавистна была Октябрьская революция, организовывали свои войсковые части и шли с боем против молодой Республики Советов и Красной Армии. В числе таких генералов были Каледин, Корнилов, Врангель, Деникин, Колчак и другие. Пленные чехословаки организовали свой корпус и шли против советов.

Формируется 2-й Брянский сводно-пролетарский отряд, который ведет борьбу со всяким элементом, противным советской власти. Я вступаю на службу в отряд. Ведем борьбу с бандитами, которые под солдатской маркой грабили фабрики и заводы, обдирали железнодорожные вагоны с мягкой мебелью, говоря, что это все царское и его надо уничтожать. С таким несведущим элементом трудно было бороться, довести до его сознания, что это имущество сейчас не царское, а общенародное - завоевание Великой Октябрьской социалистической революции.

В городе Почапе Черниговской губернии фронтовиками был захвачен спиртный завод, продуктом которого нуждались больницы, лазареты, воинские госпитали и другие лечебные заведения. На заявление местного Городского Совета часть нашего отряда, в том числе и я, прибыли на место, установили порядок, разогнали бунтовщиков-грабителей. На заводе была установлена дневная и усиленная ночная стража.

В городе Харькове в железнодорожный вокзал ворвались несколько белоказаков и стали сечь направо и налево находящихся в вокзале людей. Преступники нашим отрядом были арестованы и отданы в распоряжение революционного трибунала. Подобных инцидентов было немало, но наш отряд их ликвидировал. Вообще, наш 2-й Брянский сводно-пролетарский отряд вел борьбу с контрреволюцией, которую на каждом шагу громил и побеждал.

Молодой Советской Социалистической Республике во время внешней незаконченной войны и начавшейся внутренней гражданской войны приходилось проходить тернистый путь. Извне молодая Советская Республика была окружена внешними врагами, а в середине страны производила свои операции всякая контрреволюционная навалочь, с которой надо было вести борьбу. Транспорт, фабрики и заводы были в полном разрушении. Сельское хозяйство приупало. Ощущался недостаток продовольственных и промышленных товаров.

Великая Октябрьская социалистическая революция победила всех своих врагов как внешних, так и внутренних, установила рабоче-крестьянскую власть, восстановила в стране порядок. Были построены новые заводы и фабрики, усовершенствован разрушенный войной транспорт, приступлено к коллективизации сельского хозяйства. Началась стройка школ, больниц и других учреждений общенародного пользования. Дореволюционная Россия была самой отсталой страной в мире. Правил страной капиталисты и помещики. Простой народ был в угнетении и нужде. Советская власть в России после Октябрьской революции сделала великие преобразования и реформы во всех отраслях народного хозяйства.

В настоящее время КПСС и советское правительство повседневно заботятся о благосостоянии своего народа. Ликвидирована безграмотность. Нет хутора и уголка, в котором бы не было школы и врачебного пункта. Простые сельские люди, которые не имели доступа в учебные заведения при царской России, теперь стали учителями, врачами, инженерами. Советский Союз стоит и будет впредь стоять на страже мира во всем мире.

Советский Союз во 2-ую мировую войну во время нашего гитлеровских полчищ перенес тяжелые испытания, но силой своего народа изгнал фашистов из родной земли, водрузил победоносное знамя над Берлином.

Как видно из вышеизложенного, я, выполняя свой воинский долг, противостоял вторжению австро-германских войск за рубежи революционной России. Силами нашего доблестного 17-го армейского корпуса наступление неприятельских войск было приостановлено, задержано.

При приближении Великой Октябрьской социалистической революции нарождалась контрреволюционная вылазка разных буржуазных партий и группировок, которым ненавистна была социалистическая революция. С подобными партиями и группировками силы революции вели ожесточенную борьбу. Все посягательства буржуазной навалочки на революционную Россию были разгромлены.

Начиналась так называемая гражданская война внутри России. Я вступил во 2-й Брянский сводно-пролетарский отряд который за всякую цену не давал пощады контрреволюционной навалочки. На всяком шагу надо было рисковать жизнью. Царские генералы в лице Краснова, Каледина, Колчака и других организовывали свои отряды, чтобы вернуть старый режим - власть помещиков и капиталистов. Но все это было напрасным. Победа оставалась на стороне Красной Гвардии, впоследствии - Красной Армии. В ночь с 24-го на 25-е октября 1917 года Великая Октябрьская социалистическая революция победила и власть была отдана Советам рабочих и крестьянских депутатов. Гражданская война стоила немало жертв молодой социалистической Республике Советов, но социализм в России победил. Все посягательства интервентов-агрессоров разных мастей были разбиты, разогнаны, а оставшиеся успели эвакуироваться в зарубежные страны.

События, которые произошли в России в период Первой мировой войны и которые переродили Россию из отсталой в передовую, принадлежат заслугам великого вождя мирового пролетариата Владимира Ильича Ленина, который живет и всегда будет жить в сердцах всех трудящихся.

1967 год.